

[Lasse Budtz.]

Steen Folke, på hvilke områder dansk udenrigspolitik i grunden er ændret som følge af vort medlemskab af EF. Jeg kunne egentlig godt tænke mig at høre en uddybning af det. Det kan i hvert fald ikke være over for u-landene, hvilket klart kan bevises ved gennemgang af arbejdet ganske enkelt i de senere år både før og efter Danmarks tiltræden. Det er heller ikke sikkerhedspolitisk, det ved hr. Steen Folke så godt som jeg, selv om han erkender, at han ikke er ekspert. Handelspolitisk kan der måske være nogle forskydninger, men det er jo forskydninger, som direkte er til u-landenes gavn. At det samtidig skulle gavne i-landene, kan jeg ikke se noget som helst forkert i. Jeg vil i denne forbindelse endnu en gang pege på den kendsgerning, at EF er i skred i retning af de nordiske udenrigspolitiske interesser.

Men socialdemokratiet har jo den indstilling, at vi ønsker at se resultater, vi ønsker ikke demonstrationer, vi er imod demonstrationspolitik, hvilket nok bør siges på et tidspunkt, hvor hr. Steen Folke til min store overraskelse forsøger at sige farvel til sin slyngveninde fremskridtspartiet. Jeg synes, det er ganske interessant, at man her pointerer — og mener det nødvendigt at pointere — at man har en anden politik end fremskridtspartiet. Det er da glædeligt, man har det. Men dagsordenen er i virkeligheden lige så negativ som fremskridtspartiets politik, og vi må naturligvis fra socialdemokratiets side afvise dagsordenen. Dens ordlyd er ikke i u-landenes interesse, den er direkte til skade, hvis den blev fulgt, for Danmarks beskæftigelse, og derved er den også til skade for befolkningens forståelse for u-landspolitikken. Derfor repræsenterer den — ikke overraskende — ikke arbejderbevægelsens interesser.

Nyboe Andersen (V):

Jeg vil gerne først takke udenrigsministeren for venlige bemærkninger om mit indlæg og for svar på nogle af de spørgsmål, jeg stillede ham. Jeg er særdeles tilfreds med den redegørelse, udenrigsministeren gav for regeringens stilling til det internationale u-landsgældsproblem. Jeg mener, det er en rigtig stilling at indtage, og jeg er meget glad for, at man ikke falder for nogen fri-

stelse til at bruge denne sag til at drive international pr-virksomhed for sig selv. Det er sagen faktisk for alvorlig til.

Jeg har ikke så meget at takke for med hensyn til udenrigsministerens svar vedrørende hjælpen til Mozambique og Angola og Guinea-Bissau, for svaret var jo, at det var en fortsættelse af bistanden til frihedsbevægelserne. Det er jo det svar, som står i 5 års planen, og som også stod i udenrigsministerens tale, men jeg synes ikke rigtig, det er noget argument, for situationen nu er jo en helt anden, end da der var tale om frihedsbevægelser, der ikke havde noget territorium at råde over. Nu har disse bevægelser magten i de tre lande, de råder over de resourcer, der er i de tre lande, og så er det vel rimeligt, at man vurderer bistanden som bistand til andre lande med en regering, der har den reelle magt og det reelle ansvar for landets udvikling. Jeg må konstatere, at udenrigsministeren i og for sig ikke forsøgte at imødegå min tankegang eller mine argumenter for, at det at yde bistand til de tre lande, i hvert fald hvis det sker på lidt længere sigt, vil komme i strid med nogle af de principper, som jeg ellers mener — og som jeg også tror udenrigsministeren i og for sig mener — det er rigtigt at opretholde for den danske u-landshjælp. Men intet svar var jo også en slags svar på det.

Jeg vil også gerne sige tak til hr. Lasse Budtz for de venlige bemærkninger, han lige nu fremsatte til mig i forbindelse med mit indlæg. Jeg er enig med hr. Lasse Budtz i, at der fortsat vil være brug for u-landsbistand, og det lå ikke på nogen måde i mit indlæg her — det er der heller ingen der har forsøgt at sige — at u-landsbistand fremover skulle være overflødiggjort. Det er nemlig desværre rigtigt, som hr. Lasse Budtz sagde, at hvad vi end gør på handelsområdet, så vil der blive en række lande, som vil være umådelig fattige, og som vil have umådelig svært ved at komme ind i en egentlig udvikling, fordi de simpelt hen savner de helt grundlæggende muligheder for at få startet en økonomisk udvikling, der kan bringe dem op på et rimeligt niveau. Man kan vel sige det på den måde, at verdenssamfundet vil have og blive ved med at have sine sociale tabere, og det er ikke så få, det kan meget vel vise sig at være op imod 1 milliard mennesker, der vil komme til at